

En conseqüència, el tipus final màxim per al prestatari és del 3 per 100 TAE.

Tramitació: les sol·licituds s'han de presentar a l'entitat financera medidora, la qual decideix sobre la concessió del préstec, i és a càrrec seu el risc de l'operació.

El menyscapte que impliqui per a l'ICO el diferencial entre el cost de mercat de l'obtenció dels recursos i el tipus abans esmentat del 2,5 per 100 TAE es cobreix a càrrec dels pressupostos generals de l'Estat.

Article 12. *Cooperació amb les administracions locals.*

Es faculta el titular del Ministeri d'Administracions Públiques, de conformitat amb el que disposa l'article 13.2, per proposar el pagament de les subvencions a què es refereix l'article 1.3, a càrrec del crèdit establert a l'apartat 2 de l'article 10, i també per establir el procediment per a la concessió d'aquestes subvencions, el seu seguiment i control, en el marc de la cooperació econòmica de l'Estat en les inversions de les entitats locals.

Article 13. *Comissió interministerial.*

1. Es crea una comissió interministerial per a l'aplicació de les mesures que estableix aquest Reial decret llei, coordinada per la Direcció General de Protecció Civil i integrada per representants de la Presidència del Govern i dels ministeris d'Economia i Hisenda; de l'Interior; de Foment; d'Educació i Cultura; de Treball i Afers Socials; d'Indústria i Energia; d'Agricultura, Pesca i Alimentació; d'Administracions Públiques, i de Medi Ambient, així com pels delegats del Govern de les comunitats autònomes en què sigui aplicable aquest Reial decret llei.

2. La comissió a què es refereix l'apartat anterior, en coordinació amb les autoritats de les comunitats autònomes i a través de les delegacions del Govern, ha de dur a terme la determinació i l'avaluació general de les necessitats que s'han d'atendre amb les mesures que estableix aquest Reial decret llei.

Article 14. *Consorci de Compensació d'Assegurances.*

1. Sens perjudici del que s'ha establert sobre determinació i avaluació general de les necessitats que s'han d'atendre, els delegats i els subdelegats del Govern poden sol·licitar al Consorci de Compensació d'Assegurances, per fer una avaluació més correcta dels danys, les valoracions corresponents dels danys sempre que no afectin béns de titularitat estatal.

2. Les despeses generades per les valoracions a què es refereix l'apartat anterior són a càrrec dels crèdits extraordinaris que estableix l'article 10 d'aquest Reial decret llei; a aquest efecte, el Ministeri d'Economia i Hisenda ha d'autoritzar les transferències de crèdit corresponents.

Disposició addicional primera. *Competències de les comunitats autònomes.*

El que estableix aquest Reial decret llei s'entén sens perjudici de les competències que corresponen a les comunitats autònomes, a l'empara dels seus estatuts d'autonomia.

Disposició addicional segona. *Límits dels ajuts.*

El valor dels ajuts concedits en aplicació d'aquest Reial decret llei, pel que fa als danys materials, no pot superar en cap cas la diferència entre el valor del dany

que s'ha produït i l'import d'altres ajuts o indemnitzacions declarats compatibles o complementaris que, pels mateixos conceptes, siguin concedits per altres organismes públics, nacionals o internacionals, o corresponguin en virtut de l'existència de pólisses d'assegurança.

Disposició addicional tercera. *Ajuts excepcionals.*

1. Per a la valoració dels danys en habitatges i estris en els termes municipals d'Ecija i Camas (Sevilla), s'ha de crear una comissió tècnica mixta, integrada per un representant de l'Administració General de l'Estat i un altre per cada una de les altres administracions públiques afectades que s'hi vulguin incorporar.

2. La Comissió tècnica mixta ha de fer una valoració individualitzada dels danys que hagin sofert els particulars en habitatges i estris, i determinar l'ajut que s'ha de concedir, que no pot superar el límit màxim de 4.000.000 de pessetes.

3. L'Administració General de l'Estat finança específicament aquests ajuts en un 50 per 100, a càrrec del crèdit que estableix l'apartat 1 de l'article 10 d'aquest Reial decret llei, i la resta és finançada per les altres administracions territorials que intervenen en la Comissió tècnica mixta, segons els acords que s'hi assoleixin.

4. L'Administració General de l'Estat fa efectiva la part que li correspongui dels ajuts quan hi ha constància del compromís de pagament per part de les altres administracions públiques que integren la Comissió tècnica mixta.

5. La percepció dels ajuts sotmesos al règim excepcional que disposen els apartats anteriors d'aquesta disposició addicional és incompatible amb la que estableix l'Ordre ministerial de 18 de maig de 1993, modificada parcialment per la de 30 de juliol de 1996.

Disposició final primera. *Facultats de desplegament.*

El Govern i els titulars dels departaments ministerials, en l'àmbit de les seves competències, han de dictar les disposicions necessàries i establir els terminis per a l'execució del que estableix aquest Reial decret llei.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entrarà en vigor el mateix dia de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 17 d'abril de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

9477 LLEI 9/1998, de 21 d'abril, per la qual es modifica la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit. («BOE» 96, de 22-4-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i Jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Els criteris de localització dels serveis de telecomunicació establerts en les normes comunitàries dictades per a l'harmonització de l'impost sobre el valor afegit,

que porten la tributació d'aquest impost al país on radica la seu o l'establiment permanent de qui els presta, unit als moderns avenços de la tecnologia, que permeten prestar aquests serveis amb tota facilitat des de qualsevol lloc del món fins a qualsevol destinació, estan produint una disminució progressiva de la recaptació en la Comunitat Europea, ja que en traslladen la tributació cap a països tercers amb una fiscalitat més reduïda, i discriminen les empreses comunitàries enfront de les que s'ubiquen fora de la Comunitat, que poden prestar aquests serveis en condicions econòmiques més bones. Aquesta situació s'agreuja especialment quan el destinatari no té la condició d'empresari o professional o és una empresa que no pot deduir l'impost suportat en les seves adquisicions.

Per evitar aquestes conseqüències, el Consell de la Comunitat Europea ha adoptat una Decisió, de data 17 de març de 1997, per la qual s'autoritza els estats membres a aplicar una excepció al que disposa l'article 9 de la sisena Directiva en matèria de l'impost sobre el valor afegit (77/388/CE), de 17 de maig, perquè els serveis de telecomunicació es puguin localitzar on radiqui la seu o l'establiment del destinatari; en aquests casos també cal aplicar les excepcions que estableix la lletra b) de l'apartat 3 de l'article esmentat, a fi d'evitar distorsions de competència.

Aquesta Decisió precedeix l'aprovació d'una directiva ja en estudi, el procés llarg i complex d'adopció de la qual no podia dificultar la incorporació necessària i urgent d'aquestes mesures.

La Decisió del Consell de la Comunitat no obliga els estats membres a adoptar-la, sinó que només els faculta per fer-ho, però tots els estats membres s'han compromès a incorporar-la a les seves legislacions nacionals com a única solució perquè no es produeixin, en l'àmbit comunitari, situacions de doble tributació o de no-imposició pel consum d'aquests serveis.

En compliment d'aquesta Decisió, s'ha de modificar l'article 70 de la Llei de l'impost sobre el valor afegit per incorporar els nous criteris de localització dels serveis de telecomunicació, que en endavant tributaran en el lloc on radiqui la seu o l'establiment permanent del destinatari, llevat que aquest destinatari no tingui la condició d'empresari o professional i resideixi en un Estat membre; en aquest cas s'aplica el criteri de la seu del prestador. D'acord amb la Decisió del Consell, també s'apliquen les disposicions de l'article 9.3.b) de la sisena Directiva per vincular la tributació de determinats serveis dels esmentats en el lloc de la seva utilització efectiva.

La disposició adicional dinovena de la Llei 13/1996, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, exigeix al Govern que instrumenti les mesures que possibilitin als agents de duanes recuperar l'impost sobre el valor afegit que hagin satisfet a compte dels importadors, sense que d'aquests hagin obtingut el reembossament d'aquest impost.

En compliment d'aquesta exigència, mitjançant aquesta disposició s'incorpora a la normativa de l'impost sobre el valor afegit un procediment especial que permet als agents de duanes recuperar l'impost, amb el compliment previ de determinats requisits que garanteixin els interessos de la hisenda pública.

La conveniència de suprimir qualsevol diferència o discriminació entre les diverses classes de transport de viatgers i, en especial, segons les observacions de la Comissió de la Unió Europea, entre els transports de la mateixa naturalesa, ha determinat la necessitat d'executar al més aviat possible el que estableix la disposició transitòria onzena de la Llei de l'impost, i derogar aquesta disposició perquè, a partir de la data d'entrada en vigor del Reial decret llei 14/1997, de 29 d'agost, tots els transports de viatgers, siguin terrestres, marítims o aeris, tributin al mateix tipus impositiu, el reduït del 7 per 100. Aquesta mesura, a més, ha d'impulsar necessàriament la reducció del preu d'utilització de les autopistes, amb

l'efecte econòmic favorable consegüent per al desenvolupament de la nostra economia.

En l'àmbit dels transports de viatgers també s'emmarca el contingut de la disposició adicional vintena de l'esmentada Llei 13/1996, de 30 de desembre, que imposa al Govern l'obligació d'adoptar, abans de l'1 de setembre de 1997, les mesures necessàries perquè el preu final per a l'usuari d'autopistes de peatge es redueixi al voltant del 7,7 per 100, prenent, a aquest efecte, una de les dues mesures següents: aplicar el tipus reduït de l'impost sobre el valor afegit del 7 per 100 en el peatge de les autopistes o compensar les societats concessionàries d'autopistes pel desequilibri financer que els pot significar la reducció del peatge, mitjançant l'atorgament de subvencions que s'abonen per exercicis vençuts.

Les dificultats que implica la concessió de subvencions aconsellen recórrer a la reducció del tipus impositiu, que és una opció d'aplicació més senzilla i immediata i que concorda amb la normativa comunitària, perquè en la categoria "dels transports de viatgers i els seus equipatges" de l'annex H de la sisena Directiva, que comprèn les operacions a les quals es poden aplicar tipus reduïts de l'impost sobre el valor afegit, s'ha d'entendre comprès el desplaçament dels viatgers i la utilització de la xarxa viària per fer aquests desplaçaments.

També és necessari i urgent modificar la definició i les normes de liquidació de determinades operacions d'abandonament del règim de dipòsit diferent dels duaners, per facilitar l'aplicació de l'impost i reduir costos financers en les activitats dels operadors econòmics.

La vigent Llei de l'impost sobre el valor afegit defineix com a operacions assimilades a les importacions aquelles per les quals es produeix l'enllestiment o l'abandonament dels règims duaners o fiscals, i es crea així el fet imposable que permet l'exigència de l'impost l'ingrés del qual estava suspès mentre els béns romanien a l'empara dels règims esmentats; així mateix, facilita a l'Administració tributària l'exercici d'un control més eficaç i directe d'aquestes operacions.

Tanmateix, la necessitat d'afavorir l'assentament d'operadors estrangers que negocien amb matèries primeres que cotitzen en les borses estrangeres i que les introdueixen al nostre país a l'empara dels règims suspensius, obliga a buscar altres solucions que, sense anar en detriment dels interessos del Tresor, evitin els costos financers que acabarien per expulsar aquests operadors del nostre territori i danyarien l'economia nacional.

Aquest és l'objectiu de la modificació de l'article 19.5 de la Llei de l'impost sobre el valor afegit, per excloure determinades operacions del concepte d'operacions assimilades a les importacions, i de la modificació del punt cinquè de l'annex, que estableix noves fórmules per liquidar l'impost corresponent a aquestes operacions, més properes a les utilitzades en casos similars en altres estats membres de la Comunitat Europea.

Les operacions descrites s'efectuen des de fa un temps al nostre país i cal solucionar immediatament els problemes que es deriven de l'aplicació de la normativa vigent.

Article únic.

S'introdueixen les modificacions següents a la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit.

U. Es modifica el número 5è de l'article 19 de la Llei de l'impost sobre el valor afegit, afegint-hi un segon paràgraf, redactat de la manera següent:

«Com a excepció al que estableix el paràgraf anterior, no constitueixen operació assimilada a les importacions les sortides de les àrees a què es refereix l'article 23 ni l'abandonament dels règims compresos en l'article 24 d'aquesta Llei dels béns

següents: estany (codi NC 8001), coure (codis NC 7402, 7403, 7405 i 7408), zinc (codi NC 7901), níquel (codi NC 7502), alumini (codi NC 7601), plom (codi NC 7801), indi (codis NC ex 811291 i ex 811299), plata (codi NC 7106) i platí, pal·ladi i rodi (codis NC 71101100, 71102100 i 71103100). En aquests casos, la sortida de les àrees o l'abandonament dels règims esmentats dona lloc a la liquidació de l'impost en els termes que estableix l'apartat sisè de l'annex d'aquesta Llei.»

Dos. Es deroga l'apartat setze de l'article 22.

Tres. Es modifica el número 6è de l'apartat u de l'article 70, que queda redactat de la manera següent:

«6è Els serveis de mediació en nom de terceres persones i a compte d'elles, en operacions diferents de les compres en els números 1r, 5è i 8è d'aquest apartat i en els articles 72 i 73 d'aquesta Llei, quan:

a) Aquestes operacions s'efectuïn en el territori esmentat d'aplicació de l'impost, llevat que el destinatari del servei de mediació hagi comunicat al prestador del servei un número d'identificació, a l'efecte de l'impost sobre el valor afegit, atribuït per un altre Estat membre.

b) Les operacions s'hagin efectuat materialment en un altre Estat membre, però el destinatari del servei de mediació n'hagi comunicat al prestador un número d'identificació, a l'efecte de l'impost sobre el valor afegit, atribuït per l'Administració espanyola.»

Quatre. S'afegeix un número 8è a l'apartat u de l'article 70, que queda redactat de la manera següent:

«8è Els serveis de telecomunicació en els casos següents:

a) Quan el destinatari sigui un empresari o un professional i la seu de la seva activitat econòmica radiqui en el territori d'aplicació de l'impost o hi tingui un establiment permanent, o, si no n'hi té cap, el lloc del seu domicili, sigui quin sigui el lloc on estigui establert el prestador del servei.

b) Quan presti els serveis un empresari o un professional que tingui la seu o l'establiment permanent en el territori d'aplicació de l'impost i el destinatari no tingui la condició d'empresari o professional i estigui domiciliat a l'interior de la Comunitat, a les Canàries, a Ceuta i a Melilla, i quan no sigui possible determinar-ne el domicili.

A l'efecte del que estableix el paràgraf anterior, s'entén com a domicili no solament l'habitual, sinó també la segona residència o de temporada.

c) Quan presti els serveis un empresari o un professional establert fora de la Comunitat i el destinatari sigui algú que no tingui la condició d'empresari o professional i que utilitzi materialment els serveis en el territori d'aplicació de l'impost.

Es presumeix la utilització material del servei de telecomunicació en el territori d'aplicació de l'impost quan el destinatari hi tingui el domicili habitual o efectui el pagament a càrrec de comptes oberts en establiments d'entitats de crèdit en el territori esmentat.

d) Quan prestin els serveis empresaris o professionals establerts a la Comunitat Europea a destinataris que no tinguin la condició d'empresaris o professionals, que tinguin el domicili habitual fora de la Comunitat i que utilitzin materialment els serveis en el territori d'aplicació de l'impost.

Es presumeix la utilització material del servei de telecomunicació en el territori d'aplicació de l'impost quan el destinatari hi tingui una residència

secundària o efectui el pagament a càrrec de comptes oberts en establiments d'entitats de crèdit en el territori esmentat.

El que disposa aquest número 8è també és aplicable als serveis de mediació, prestats en nom i a compte d'altri, en els serveis de telecomunicació a què es refereix aquest número.

A l'efecte d'aquesta Llei, es consideren serveis de telecomunicació els que tenen com a objectiu la transmissió, l'emissió i la recepció de senyals, textos, imatges i sons o informació de qualsevol naturalesa, per fil, ràdio, mitjans òptics o altres mitjans electromagnètics, incloent-hi la cessió o la concessió d'un dret a l'ús de mitjans per a aquesta transmissió, emissió o recepció, i també la provisió d'accés a xarxes informàtiques.

No obstant el que disposa aquest número 8è, no s'entenen efectuats en l'àmbit territorial d'aplicació de l'impost els serveis de telecomunicació que s'utilitzen materialment a bord de vaixells destinats a la navegació marítima internacional o en aeronaus que utilitzen exclusivament companyies que es dediquen essencialment a la navegació aèria internacional, fins i tot durant la navegació per l'àmbit territorial de l'impost.»

Cinc. Es modifica l'apartat u de l'article 87, que queda redactat de la manera següent:

«U. Responen solidàriament del deute tributari corresponent:

1r Els destinataris de les operacions subjectes a gravamen que, mitjançant les seves declaracions o manifestacions inexactes, s'hagin beneficiat indegudament d'exempcions, supòsits de no-subjecció o de l'aplicació de tipus impositius menors dels que són procedents d'acord amb el dret.

2n Els destinataris dels serveis de telecomunicació que han admès les factures o els documents substitutius relatius a aquests quan no hi consta repercutit l'impost en la forma establerta reglamentàriament i sempre que el prestador no estigui establert en la Comunitat Europea.»

Sis. Es modifica el número 1r de l'apartat u.2 de l'article 91, que queda redactat de la manera següent:

«1r Els transports de viatgers i els seus equipatges. A aquest efecte, s'assimilen a les operacions esmentades els serveis d'utilització de les autopistes i altres instal·lacions viàries en règim de concessió, per al desplaçament de persones i els seus equipatges amb motocicletes o vehicles de turisme.

S'entén per vehicle de turisme tot vehicle lleuger de dos eixos i quatre rodes que no transporta mercaderies.»

Set. L'apartat cinquè de l'annex queda redactat de la manera següent:

«Cinquè. Règim de dipòsit diferent dels duaners:

Definició del règim:

a) Amb relació als béns objecte d'impostos especials, el règim de dipòsit diferent dels duaners és el règim suspensiu aplicable en els supòsits de fabricació, transformació o tinença de productes objecte dels impostos especials de fabricació en fàbriques o dipòsits fiscals, de circulació d'aquests productes entre els establiments esmentats i d'importació d'aquests productes amb destinació a una fàbrica o un dipòsit fiscal.

b) Amb relació als altres béns, el règim de dipòsit diferent dels duaners és el règim suspensiu aplicable als béns exclosos del règim de dipòsit duaner

per raó del seu origen o la seva procedència, amb subjecció, en la resta, a les mateixes normes que regulen el règim duaner esmentat.

També s'inclouen en aquest règim els béns que es negociïn en mercats oficials de futurs i opcions basats en actius no financers, mentre els béns esmentats no es posin a disposició de l'adquirent.

El règim de dipòsit diferent dels duaners a què es refereix aquesta lletra b) no és aplicable als béns destinats a ser lliurats a persones que no actuen com a empresaris o professionals, llevat dels lliuraments efectuats a les botigues lliures d'impostos a què es refereix l'article 25, apartat quatre, d'aquesta Llei.»

Vuit. L'apartat sisè de l'annex de la Llei de l'impost sobre el valor afegit passa a ser l'apartat vuitè del mateix annex, i el nou apartat sisè queda redactat de la manera següent:

«Sisè. Liquidació de l'impost en els casos compresos en l'article 19, número 5è, paràgraf segon, d'aquesta Llei.

La liquidació de l'impost en els casos compresos en l'article 19, número 5è, paràgraf segon d'aquesta Llei, s'ajusta a les normes següents:

1r Quan els béns surten de les àrees o abandonen els règims compresos en els articles 23 i 24 és obligatori liquidar l'impost corresponent a les operacions que s'hagin beneficiat prèviament de l'exempció per la seva entrada a les àrees o vinculació als règims esmentats, d'acord amb les regles següents:

a) Si els béns han estat objecte d'un lliurament exempt previ o de diversos, l'impost que s'ha d'ingressar és el que hauria correspost a l'últim lliurament exempt efectuat.

b) Si els béns han estat objecte d'una adquisició intracomunitària exempta perquè s'ha introduït a les àrees o vinculat als règims esmentats i no han estat objecte d'un lliurament exempt posterior, l'impost que s'ha d'ingressar és el que hauria correspost a aquella operació si no s'hagués beneficiat de l'exempció.

c) Si els béns han estat objecte d'operacions exemptes efectuades amb posterioritat a les indicades en les lletres a) o b) anteriors, o aquestes últimes operacions no s'han efectuat, l'impost que s'ha d'ingressar és el que, si s'escau, resulta del que disposen les lletres esmentades, incrementat en el que hauria correspost a aquestes operacions posteriors exemptes.

d) Si els béns han estat objecte d'una importació exempta perquè s'han vinculat al règim de dipòsit diferent dels duaners i han estat objecte d'operacions exemptes efectuades amb posterioritat a aquesta importació, l'impost que s'ha d'ingressar és el que hauria correspost a aquesta importació si no s'hagués beneficiat de l'exempció, incrementat en el que correspongui a les operacions exemptes esmentades.

2n La persona obligada a efectuar la liquidació i l'ingrés de les quotes corresponents a la sortida de les àrees o abandonament dels règims esmentats és el propietari dels béns en aquest moment, que té la condició de subjecte passiu i ha de presentar la declaració liquidació relativa a les operacions a què es refereix l'article 167, apartat u, d'aquesta Llei.

La persona obligada a ingressar aquestes quotes les pot deduir d'acord amb el que estableix la Llei per als supòsits que disposa l'article 84, apartat u, número 2n d'aquesta Llei.

Els empresaris o professionals no establerts en el territori d'aplicació de l'impost que en són subjectes passius, d'acord amb el que disposa aquest número, poden deduir les quotes liquidades per aquesta causa en les mateixes condicions i forma que els establerts en el territori esmentat.

3r Els titulars de les àrees o dels dipòsits a què es refereix aquest precepte són responsables solidaris del pagament del deute tributari corresponent, segons el que disposen els números anteriors d'aquest apartat sisè, amb independència que puguin actuar com a representants fiscals dels empresaris o professionals no establerts en l'àmbit espacial de l'impost. A aquest efecte, els titulars de les àrees o els dipòsits han d'exigir a la persona obligada a fer la liquidació i l'ingrés de les quotes corresponents a la sortida de les àrees o abandonament de règims, abans que s'efectuï aquesta sortida o abandonament, que acrediti suficientment que ha efectuat aquesta liquidació i, si s'escau, l'ingrés de les quotes corresponents en l'Administració tributant competent.»

Nou. Es modifica el paràgraf tercer del número 2n de l'apartat dos de l'article 104 de la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, que queda redactat de la manera següent:

«A l'efecte del que disposen els paràgrafs anteriors, no s'han de tenir en compte les subvencions que no integren la base imposable, d'acord amb el que disposa l'article 78, apartat dos, número 3r d'aquesta Llei, finançades a càrrec del FEOGA, ni les que perceben els centres especials d'ocupació que regula la Llei 13/1988, de 7 d'abril, quan es compleixin els requisits que estableix l'apartat 2 de l'article 43 d'aquesta Llei.»

Deu. Es modifica l'article 91.dos.1.2n de la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, que queda redactat de la manera següent:

«2n Els llibres, els diaris i les revistes que no continguin únicament o fonamentalment publicitat, així com els elements complementaris que es lliurin juntament amb aquests béns amb un preu únic.

S'inclouen en aquest número les execucions d'obra que tenen com a resultat immediat l'obtenció d'un llibre, d'un diari o d'una revista com a plec o en paper continu, d'un fotolít d'aquests béns o que consisteixen en la seva enquadernació.

A aquest efecte, es consideren elements complementaris les cintes magnetofòniques, els discos, les videocassetes i altres suports sonors o video-magnètics similars que constitueixen una unitat funcional amb el llibre, el diari o la revista, perfeccionant-ne o completant-ne el contingut, i que es venen juntament amb aquests, amb les excepcions següents:

a) Els discos i les cintes magnetofòniques que contenen exclusivament obres musicals i el valor de mercat dels quals és superior al del llibre, el diari o la revista amb què es lliuren conjuntament.

b) Les videocassetes i altres suports sonors o videomagnètics similars que contenen pel·lícules cinematogràfiques, programes o sèries de televisió de ficció o musicals el valor de mercat dels quals és superior al del llibre, el diari o la revista amb què es lliuren conjuntament.

c) Els productes informàtics gravats per qualsevol mitjà en els suports esmentats en les lletres anteriors, quan contenen principalment programes o aplicacions que es comercialitzen de manera independent en el mercat.

S'entén que els llibres, els diaris i les revistes contenen fonamentalment publicitat si més del 75 per 100 dels ingressos que proporcionen a l'editor s'obté per aquest concepte.

Es consideren compresos en aquest número els àlbums, les partitures, els mapes, els quaderns de dibuix i els objectes que, per les seves característiques, només es poden utilitzar com a material escolar, llevat dels articles i els aparells electrònics.»

Onze. Es modifica l'article 124 de la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, que queda redactat de la manera següent:

«Article 124. Àmbit subjectiu d'aplicació.

U. El règim especial de l'agricultura, la ramaderia i la pesca és aplicable als titulars d'explo-tacions agrícoles, forestals, ramaderes o pesqueres en què concorren els requisits assenyalats en aquest capítol, sempre que no hi hagin renunciat.

La renúncia al règim especial de l'agricultura, la ramaderia i la pesca produeix efectes mentre no sigui revocada per l'interessat i, en tot cas, durant un període de tres anys com a mínim.

Dos. Queden exclosos del règim especial de l'agricultura, la ramaderia i la pesca:

1r Les societats mercantils.

2n Les societats cooperatives i les societats agràries de transformació.

3r Els subjectes passius que l'any immediatament anterior hagin tingut un volum d'operacions que hagi superat l'import que es determini reglamentàriament.

4t Els subjectes passius que han renunciat a l'aplicació del règim d'estimació objectiva de l'impost sobre la renda de les persones físiques per qualsevol de les seves activitats econòmiques.

5è Els subjectes passius que han renunciat a l'aplicació del règim simplificat.

Tres. Els subjectes passius que, havent quedat exclosos d'aquest règim especial perquè han superat el límit del volum d'operacions que estableix el número 3r de l'apartat dos anterior, no superin aquest límit en anys successius, quedaran sotmesos al règim especial de l'agricultura, la ramaderia i la pesca, llevat que hi renunciïn.»

Disposició addicional única. *Reembossament de l'impost sobre el valor afegit en importacions de béns mitjançant agents de duanes.*

A l'efecte de l'impost sobre el valor afegit, a les importacions de béns efectuades mitjançant agents de duanes que han fet efectiu el pagament de l'impost esmentat per compte de l'importador se'ls apliquen les regles següents:

1a El document justificatiu del dret a la deducció de les quotes satisfetes a la importació és el document acreditatiu del pagament de l'impost en què consta el reconeixement que l'agent de duanes ha obtingut del seu client el reembossament del tribut.

L'agent de duanes té dret a efectuar la retenció del document a què es refereix aquesta regla fins que hagi obtingut el reembossament de l'impost.

2a Si, transcorregut un any des del naixement del dret a la deducció, l'importador que té dret a la deducció total de l'impost meritat per la importació no ha reembossat la quota satisfeta en ocasió d'aquesta importació per l'agent de duanes, aquest pot sol·licitar-ne la devolució a la duana, en el termini dels tres mesos següents i en les condicions i amb els requisits que es determinen reglamentàriament.

L'agent de duanes ha d'adjuntar a la sol·licitud de devolució el document acreditatiu del pagament de l'impost, que queda inutilitzat a l'efecte de l'exercici del dret a la deducció o devolució.

3a En els casos a què es refereix la regla 2a anterior, no hi són aplicables els supòsits de responsabilitat que disposen el número 3r de l'apartat dos i l'apartat tres de l'article 87 de la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit.

Disposició transitòria primera. *Vehicles assimilats als de turisme.*

El Govern ha de dictar les disposicions pertinents per adaptar el que disposa l'apartat sis de l'article únic d'aquesta Llei a les categories tarifàries de les empreses concessionàries de les autopistes de peatge. Fins que no entrin en vigor aquestes disposicions administratives, els vehicles lleugers de dos eixos i quatre rodes s'assimilen a vehicles de turisme sempre que no transportin mercaderies.

Disposició transitòria segona. *Meritació de l'impost en els serveis de telecomunicació.*

En els serveis de telecomunicació que es prestin a partir de la data d'entrada en vigor del Reial decret llei 14/1997, de 29 d'agost, i pels quals s'hagin percebut cobraments abans d'aquesta data, l'impost sobre el valor afegit i l'impost sobre la producció, els serveis i la importació en les ciutats de Ceuta i Melilla corresponents a aquests cobraments es meritaren el dia de l'entrada en vigor del Reial decret llei esmentat.

El que disposa el paràgraf anterior s'aplica únicament amb relació als serveis que, sense estar subjectes als impostos esmentats, d'acord amb la normativa vigent fins al dia d'entrada en vigor del Reial decret llei 14/1997, de 29 d'agost, estiguin subjectes a un d'ells des de la data esmentada.

Les rectificacions a què doni lloc aquesta disposició transitòria s'han d'incorporar a la declaració liquidació corresponent al període en què entri en vigor el Reial decret llei 14/1997, de 29 d'agost, o a les dels següents, fins al 31 de desembre de 1997.

Disposició transitòria tercera. *Repercussió i ingrés de l'impost sobre el valor afegit i de l'impost sobre la producció, els serveis i la importació en les ciutats de Ceuta i Melilla en les operacions efectuades per empreses de telecomunicació.*

1. La rectificació de les quotes repercutides originada per l'aplicació del Reial decret llei 14/1997, de 29 d'agost, sigui quina sigui la condició del destinatari, pot constar a les factures o els documents equivalents en els períodes següents corresponents fins al 31 de desembre de 1997.

2. Les quotes dels impostos indicats, meritades durant el 1997, que hagin de repercutir i ingressar empreses no establertes en la Comunitat Europea, d'acord amb les noves regles previstes per als serveis de telecomunicació, es poden incloure en qualsevol de les declaracions liquidacions corresponents als períodes de liquidació mensuals o trimestrals que són aplicables fins al 31 de desembre de 1997.

Disposició transitòria quarta. *Efectes de la renúncia al règim d'estimació objectiva en l'impost sobre la renda de les persones físiques i al règim simplificat en l'impost sobre el valor afegit amb relació al règim especial de l'agricultura d'aquest últim impost i de l'impost general indirecte canari.*

Per a l'any 1998, la renúncia al règim d'estimació objectiva de l'impost sobre la renda de les persones físiques

ques o al règim simplificat de l'impost sobre el valor afegit no implica la renúncia ni l'exclusió al règim especial de l'agricultura, la ramaderia i la pesca de l'impost sobre el valor afegit ni la renúncia o l'exclusió al règim especial de l'agricultura i la ramaderia de l'impost general indirecte canari.

Disposició transitòria cinquena. *Aplicació de la modificació introduïda en l'article 91.dos.1.2n de la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit.*

El text del número 2n de l'apartat dos.1 de l'article 91 de la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, en la redacció que en fa la present Llei, s'aplica des del dia 1 d'abril de 1998.

Disposició derogatòria única.

1. Es deroga la disposició transitòria onzena de la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, i tributen per l'impost esmentat tots els transports de viatgers i els seus equipatges al tipus impositiu reduït del 7 per 100 des de la data d'entrada en vigor del Reial decret llei 14/1997, de 29 d'agost.

2. A partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei també queda derogat el Reial decret llei 14/1997, de 29 d'agost.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 21 d'abril de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

9478 *LLEI 10/1998, de 21 d'abril, de residus.*
(«BOE» 96, de 22-4-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i Jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Directiva comunitària 91/156/CEE, del Consell, de 18 de març de 1991, per la qual es modifica la Directiva 75/442/CEE, del Consell, de 15 de juliol de 1975, ha significat l'assumpció per la Unió Europea de la moderna concepció de la política de residus, que consisteix a abandonar la classificació en dues úniques modalitats (general i perillosos) i establir una norma comuna per a tots ells, que pot ser completada amb una regulació específica per a determinades categories de residus.

L'adequació del nostre dret a aquest canvi ja és raó suficient per promulgar d'aquesta Llei. Tanmateix, es preten contribuir també a la protecció del medi ambient coordinant la política de residus amb les polítiques econòmiques, industrials i territorials, a fi de promoure la seva reducció en origen i donar prioritat a la reutilització, el reciclatge i la valorització dels residus sobre altres tècniques de gestió.

Aquesta Llei és aplicable a tot tipus de residus, llevat de les emissions a l'atmosfera, els residus radioactius i els abocaments a les aigües. Respecte als residus miners, l'eliminació d'animals morts i altres deixalles d'origen animal, els residus produïts en les explotacions

agrícoles i ramaderes que no són perillosos i s'utilitzen exclusivament en el marc de les explotacions esmentades i els explosius desclassificats, la Llei només és aplicable en els aspectes no regulats expressament per la seva normativa específica.

Seguint el criteri de la normativa comunitària, com a complement d'aquesta regulació de caràcter general es poden dictar, posteriorment, normes per als diversos tipus de residus, amb la finalitat d'establir disposicions particulars sobre la seva producció o gestió.

Quant a l'exercici efectiu de les competències sobre residus, la Llei respecta el repartiment constitucional entre l'Estat i les comunitats autònomes, i alhora garanteix les competències que tradicionalment han estat exercint les entitats locals en matèria de residus sòlids urbans.

La Llei preveu l'elaboració de plans nacionals de residus, que es deriven de la integració dels plans autonòmics de gestió respectius, i admet la possibilitat que les entitats locals puguin elaborar els seus plans de gestió de residus urbans.

D'altra banda, la Llei no es limita a regular els residus una vegada generats, sinó que també els té en compte en la fase prèvia a la seva generació, i regula les activitats dels productors, els importadors i els adquirents intracomunitaris i, en general, les de qualsevol persona que posa en el mercat productes generadors de residus. Amb la finalitat d'aconseguir una aplicació estricta del principi de "qui contamina paga", la Llei fa recaure sobre el bé mateix, en el moment que es posa en el mercat, els costos de la gestió adequada dels residus que generen aquest bé i els seus accessoris, com ara l'envasament o l'emballatge. Amb això, a més, s'adequa el desenvolupament econòmic d'Espanya als principis proclamats en la Declaració de Rio de Janeiro sobre Medi Ambient i el Desenvolupament, i l'Agenda 21, signades per Espanya en la Conferència Internacional de Rio de Janeiro de 1992, i als principis de la política comunitària de medi ambient, tal com preveu l'article 130.R del Tractat constitutiu de la Comunitat Europea, després de les modificacions introduïdes pel Tractat de la Unió Europea.

Així mateix, cal destacar el foment de la col·laboració entre l'Administració i els responsables de posar en el mercat productes que amb l'ús es transformen en residus, mitjançant la creació d'un marc jurídic adequat, amb l'operativitat suficient per a la subscripció d'acords voluntaris i de convenis de col·laboració.

Amb caràcter general, s'estableix el règim a què s'han d'adequar la producció, la possessió i la gestió de residus, mantenint un nivell mínim d'intervencionisme administratiu en els supòsits d'eliminació i valorització dels residus dins del mateix procés productiu, quan això permeti al gestor beneficiar-se de les mesures d'incentivació de mercats de valorització.

La Llei també regula la manera com les entitats locals han de fer la recollida dels residus urbans, el trasllat intern i extern dels residus dins del marge de limitació de moviments que permet als estats membres de la Unió Europea el Reglament 259/93, del Consell, d'1 de febrer de 1993, relatiu a la vigilància i el control dels trasllats de residus en l'interior, i a l'entrada i la sortida de la Comunitat Europea, prenent com a bàsic el principi de proximitat; també es regulen els supòsits en què les comunitats autònomes poden limitar el seu moviment dins del territori nacional.

Per a la consecució dels objectius de reducció, reutilització, reciclatge i valorització, així com per promoure les tecnologies menys contaminants en l'eliminació de residus, la Llei disposa que les administracions públiques, en l'àmbit de les seves competències respectives, poden establir instruments de caràcter econòmic i mesures d'incentivació.

Així mateix, es dicten normes sobre la declaració de sòls contaminats i es regula la responsabilitat administrativa derivada de l'incompliment del que estableix aquesta Llei, i també es tipifiquen tant les conductes que constitueixen infracció com les sancions que és pro-